

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣΤΗΣ :

— Τί διαφέρει δυστύχημα από κρίμα ;
ΜΑΛΛΑΡΟΣ.

— Νά σου τὸ ξηγήσω μ' ἓνα παράδειγμα.
Νά, ἂν ὁ Κασσιδάκις ἐπεφτε στὴ θάλασσα,
θὰ ἦτανε δυστύχημα· μὰ ἂν τὸν ἔσωζε κα-
νεὶς θὰ ἦτανε μεγάλο κρίμα.

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣ (ποῦ ἔτυχε νὰν τάκούσει):

— Τοιαῦτα λογοπαίγνια οὐκ εἰσὶν ἴδια
ἀνδρῶν σοφῶν καὶ σφῶς αὐτοὺς σεβομένων.

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣΤΗΣ Α'

— Ἐμαθεὶς τί ἔπαθε ὁ μέγας μας καθηγη-
τῆς, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας (καὶ κολοπ-
θείας) ὁ Χατζιδάκις ;

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣΤΗΣ Β'

— Τί ἔπαθε ; Πές γρήγορα, βρὲ ἀδερφέ,
μὲ τρομάζεις !

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣΤΗΣ Α'

— ὦ ! τότε δάγκασε ἓνας σκύλος...

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣΤΗΣ Β

— Μὰ τί ; Μήπως λύσσαξε ;

ΚΑΣΣΙΔΑΚΙΣΤΗΣ Α'

— Ὅχι ... εὐτυχῶς... λύσσαξε ὁ σκύλος...

Κ. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

ΣΑΙΕΠΗΡ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΑΔΩΝΙΣ

(Συνέχεια)

Εὐθύς. Νά σ' ὁμιλῶ εἰπέ μου
καὶ τὰ αὐτὰ σου θέλω γοητεύει
ἢ θὰ πηδῶ στὴν χλόη ὡς ἂν Ναιάδα
ἢ εἰς τὴν ἄμμον ἢ ἄνω θὰ χορεύω
ὅταν Νύμφη μὲ τὰ ἔπλεκα μαλλιά της,
χωρὶς διόλου νὰ παρατηρήσεις
τὰ ἔχνη τῶν βημάτων μου. Ὁ Ἔρως εἶνε
Αἰθέρ διόπυρος. Δὲν ἔχει βάρος
νὰ τὸν λυγρῇ εἰν ἐλαφρὸς καὶ ἀνεβαίνει
παντοῖα. Ὁ αὐτὸς ἄς τὸ μαρτυρήσῃ
τῶν λευκοῦδων αὐτὸ τὸ στρώμα

χιλὶα καλὰ μὴν τὸν ξεσινερίζεσαι... Εἶνε πατέρας
σου σ' τὰ χόρνια...

— Αὐτὸ δὲν τὸ περδεύω, γυναικα, μὲ κα-
νένα τρόπο ! Σῶνε καὶ καλὰ θες νὰ μὲ βγάλῃς γέρο,
μ' αὐτὸ δὲν τὸ θέλει οὔτε ὁ θεὸς οὔτ' ὁ διάβολος !
Νά μοῦ κάνεις τὴ χάρι !

— Ντέ, ρέ, οὐ χαντακουμένος ! Ρίχτηκε τῆς κα-
ρῆς ἄδικα κι' ἀσυλλόγιστα...

— Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω, κορὴ γυναικα ! Καὶ νὰ μὴ
με τσιμπῆς ἄλλοτε, σὺν λέω τὸ δίκιο μου, οὔτε νὰ
μοῦ πατῆς τὸν κάλκιο !

— Βαί, βαί, τοῦ διαόλ' ὁ σκυλόφραγος !

— Βοὶ τρελλοθήκας, χριστιανέ μου ; ἔχεις δρεξί
νὰ ἰδῶ καμμιὰ τρομάρα ; Σὺ. Θεοῦλη μου, λυπήσου
με ! — Ψυθούριζε μὲ τρόμο ἢ Νικολάκαινα, ἔχοντας
τὴν ψυχὴ σ' τὸ στόμα της.

— Κ' ἓνα ἄλλο πρῆμμα θὰ σὲ παρακλέσω, φώ-
ναξε περὶ δυνατὰ ὁ κύρ Νικολάκης, ἀγριοκυττάζον-
τας τὸν κλέφτη : νὰ μὴν ἔχῃς πολλὰ πολλὰ συνα-
λίγια μὲ τὸ παλλικαρι, γιατί σπαζώ σ' τὴ στιγμή
τὰ σχοινιά μου καὶ τὰ κάνω ὅλα θάλασσα ! Μπᾶς
καὶ θάρρῃς πῶς τὸ κοντολομάχαρο τόχω γιὰ τὰ
μάτια ;

— Χά, χά, χά ! τοῦ διαόλ' τὸν καραγκιόζη !
Βγάλ' τοῦ ὅρε, αὐτοῦνο τοῦ μαυρομάκικο !

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

— ΑΛΒΕ. ΠΑΛΛΗ : Ὁ Κύκλωπας τοῦ Εὐριπίδη.

— ΨΥΧΑΡΗ : Ἡ μετάφρασι τῆς «Ὁρέστεας».

— Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ : Πεζὰ ποιήματα : Ἡ παλιὰ κρήνη.
Ὁ χρυσικός.

ποῦ ἀναπαύομαι. Τὰ ἀσθενῇ τὰ κρίνα
ὅπου ὅσων δένδρα ἰσχυρὰ βαστάζουν
τὸ βάρος μου. Δρὸ μικρὰ περιστέρια
μὲ σέρνουν ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἕως τὴν νύκτα
ἀνάμεσα τοῦ οὐρανοῦ κι' ὅπου θελήσω
μὲ ὁδηγοῦν. Ἐν ᾧ λοιπόν ὁ Ἔρως
εἶν' τόσον ἐλαφρὸς, πῶς εἴμπορεῖς, παιδίον
γλυκύ, νὰ τὸν φαντάζεσαι τόσον ὀγκώδη ;
Πλὴν μήπως ἡ καρδιά σου εἶν' ἐρωτευμένη
μὲ τὴν μορφήν σου ; Εἴμπορεῖ ἡ δεξιὰ σου
τὸν ἔρωτα νὰ βρεῖσῃ στὴν ἀριστεράν σου ;
Τότε ἀγάπησε τὸν ἑαυτὸν σ' ὁ ἴδιος !
Τὸν ἑαυτὸν σου ἀγάπησε καὶ περιφρόνει.
Ἀφαίρει τὴν ἐλευθερίαν σου καὶ λέγει
πῶς ἄλλος σοῦ τὴν ἔκλεψε ! Ὁ Νάρκισσος ἐπίσης
ἄφηκε καὶ ἀπέθανε τὸν ἑαυτὸν τοῦ
θελήσας τὴν σκιάν του νὰ φιλήσῃ

Μέσα στὸν ποταμόν. Τὸ φῶς ἐπλάσθη
γιὰ νὰ φωτίξῃ οἱ στολισμοὶ γιὰ νὰ στολιζοῦν
πρὸς γεῖσιν τὰ ἔδραματά κι' ἡ ὠραιότης
ἢ δροσερὴ διὰ νὰ θελήσῃ, τ' ἀνθῇ
γιὰ νὰ ἀρωματίζοι καὶ τὰ δένδρα
νὰ φέρουνε καρπούς. Ἐκεῖνο ποῦ αὐξάνει
μόνον δι' ἑαυτὸ περιφρονεῖ τὴν φύσιν.

(ἀκολουθεῖ)

ΜΙΧ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ἀξίζει νὰ μάθετε μερικὰ πατριωτικὰ παρασκήνια
ποῦ θέλουν νὰ ποῦνε μερικοὶ κακόδοιοι πῶς εἶναι καὶ
συμπεριπολογικὰ παρασκήνια.

— Λοιπόν, ὁ Μιστριώτης ρωνάζει γιὰ τίς μεταφράσεις
τῶν ἀρχαίων δραμάτων, πρῶτα γιατί εἶναι Δελιγιαννί-
κος καὶ τὸν βίλανε νὰ δημιουργήσῃ ζήτημα καὶ δεύτερο
γιατί εἶναι πρόεδρος τῆς ἐταιρίας πρὸς ρεζιλευτιν ἄρ-
χαίων δραμάτων.

— Τραβάει δὲ ἡ ἐταιρία ἀπὸ τὸ Κεντρικὸ ταμεῖο πέντε
χιλιαδοῦλες δραχμὲς γιὰ κάθε ἀρχαῖο δράμα ποῦ ρεζιλεύει.

— Κι' ἀπ' αὐτὲς τίς πέντε χιλιαδοῦλες παίρνουν
ἀέρα τὰ μυαλὰ τοῦ σεβαστοῦ προέδρου.

— Ὁ ὁποῖος—σεβαστὸς πρόεδρος, πάντοτε—φοβερί-
ζει πῶς ἂν ξαναπαρσταθῇ ἡ «Ὁρέστεια» θὰ πᾶν νὰ κάψῃ
ὁ ἴδιος τὸ Βασιλικὸ θέατρο, ἀφοῦ κάψῃ πρῶτα τὸ σπίτι του.

— Κι' ὅμως ὁ ἀρχιταρταρίνος τὴν Κυριακὴν τὴν νύκτα
ποῦ γινεῖ ἡ συμπλοκή, ἦταν κρυμμένος σπῆτι του, ἂν καὶ
εἶχεν ὀρκισθῇ πῶς ἂν τολμήσουν νὰ παρρραστήσουν τὴν
«Ὁρέστειαν»—τρέμετε, τύροννοι!—θὰ φορέσῃ τὸν κόκκινον
σκουφο καὶ θὰ ἡγηθῇ τῆς φοιτητικῆς νεολαίας !

— Στὸν Κουρμαλίδειον διαγωνισμόν, ποῦ διεξάγεται
στὶς στήλες μιᾶς ἀπογευματινῆς ἐφημερίδας, ἔχει ὑπο-
βάλει μιὰ τραγωδίαν του, καθὼς μᾶς εἶπαν, καὶ ὁ κ. Πολ.
Δημητρακόπουλος.

— Τὰ πύρινα κατὰ τῶν δημοτικιστῶν ἄρθρα του εἶνε
ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

— Ἀγκαλιά, λόγοι πατριωτικώτατοι : τὰ ἐμπνέουν κι'
αὐτά.

— Θέλουν δηλ. νὰ εἰποῦνε πῶς ὁ κ. Πολ. καταφέρε-
ται κατὰ τῶν δημοτικιστῶν καὶ τοῦ Βασ. Θεάτρου, γιατί
δὲν ξαναπαίχτηκε σ' αὐτὸ ἓνα δράμα τοῦ «τοῦ ἔρμου».

— Τὸ δρᾶμ' αὐτὸ στὴν πρώτη καὶ τελευταία του πα-
ράστασι ἐπίασε μόνον 137 δραχμὲς.

— Λιγότερες δηλ. ἀπὸ τὸ δραματικὸ ξέραςμα τοῦ κ.
Σαπφῶ ποῦ ἐπίασε 600 δραχμὲς, ἂν καὶ ὅλ' οἱ Δελιγιαν-
νικοὶ βουλευταὶ μοίραζαν εισιτήρια, γιατί εἶχαν πάρει τὸ
ζήτημα πολιτικόν.

— Ἀπὸ τὰ Ρωμέϊκα ἔργα τὰ μόνυ ποῦ σερραν παράδες
εἶναι οἱ κωμωδίαι τοῦ Λίσκαρη.

— Τὸ πρῶτο βράδυ ἐπίασαν 1370 δραχμὲς.

— Ὁ σιαμαῖος φιλολογικὸς ἀδελφὸς τοῦ κ. Πολ. κατα-
γίνεται νὰ μεταφράσῃ τὸν «Ἰππόλυτο» τοῦ Εὐριπίδη ἀπὸ
τὸ Γαλλικόν.

— Τὸ νοῦ σου, μπάρμπα-Μιστριώτη !

— Τίς ἀνοησίες ποῦ εἶπε ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παι-
δείας γιὰ τὰρχαῖα δράματα καὶ γιὰ τὸ κ. Παλαμά, ὁμο-
λογοῦμε πῶς δὲν τίς εἶπε οὔτε αὐτὸς ὁ κ. Σαπφῶς.

— Κι' ὅμως ὁ κ. Παλαμῆς ποῦ τόσο φρόνιμα ἐπολιτεύ-
θηκε στὸ Μιστριωτικὸ ζήτημα, δὲν εἶχε τὴν πρόνοια νὰ
διατάξῃ τὸν ὑπουργό του νὰ βουβαθῇ καὶ νὰ μὴ ρεζιλεύῃ
κι' ὅλο τὸ Ὑπουργεῖον μὲ τίς ἀνοησίες του.

— Ὑποποῦσε καὶ νὰ τὸν πᾶν ἀκόμα τὸν κ. Φαρ-
μακόπουλο, ἀφοῦ ὅσα εἶπε, οὔτε κλητήρας τοῦ Ὑπουρ-
γεῖου δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὰ πῇ.

— Τὰ ἄρθρα τῆς δ. Ἀροδαφνοῦσας καὶ τοῦ κ. Σταμιό-
πουλου ποῦ εἴχαμε προαναγγείλει γιὰ τοῦτο τὸ φύλλο, ἐ-
μεινν γιὰτὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς.

— Ποῦ ἀφίνει ὁ Μιστριώτης νὰ μιλήσῃ κι' ἄλλος.

— Νὰ μὴ ταραχθοῦν, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ οἱ πρόμαχοι
«τῆς γλώττης τῶν προγόνων» ποῦ δημοσιεύουμε σήμερα
τὴν εἰκόνα τοῦ κ. Ψυχάρη.

— Ἀποφασίσταμε καὶ μεῖς οἱ προδότες νὰ καταρτί-
σουμε τὴν πινακοθήκην μας.

— Θὰ ἔγχαμε τὴν «Ἐθνικὴ» πινακοθήκην, ἂν τὸ ἐπί-
θετο αὐτὸ δὲν εἶχε παραρριζιλευτῇ αὐτὲς τίς μέσας.

— Στὴν πινακοθήκην τοῦ «Νουμά» θὰ δημοσιεῖτοῦν
οἱ εἰκόνες ὅλων ἐκείνων τῶν προδοτῶν ποῦ ἀγωνίζονται
νὰ πείσουν τὸν κόσμον πῶς ἡ Ἑλλάδα δὲν πέθανε, ἀλλὰ ζῇ.

— Δὲν ἦταν καμμιὰ ἀνάγκη νὰ διαμαρτυρηθῇ ἡ ἀγα-

Πάνω σ' τὴν ὥρα σφύριξε δεξιὰ τὸ καραοῦλι κι'
ὁ Γιωργούλας ἔτρεξε κατὰ κεῖ μὲ τὸ ντουφέκι σ' τὸ
χέρι· σ' τὴ στιγμή καμμιὰ δεκαεὶα κλέφταις ὁλοῦθε
ξεφύτρωσαν, σὺν τὰ μανιτάρια· ὁ Γιωργούλας ξανα-
σφύριξε δυνατὰ, βάνοντας δυὸ δάχτυλα σ' τὸ στόμα
του, καὶ τότες ἀπ' τὸ δεξιὸ τὸ μονοπάτι ἦρθε κουνι-
στός καὶ λυγιστὸς ἓνας λεβέντης ἴσα μ' ἐκεῖ πάνω, μὲ
πέρδικας περπάτημα καὶ δαχτυλίδι μέση. Φαινότανε
καμμιὰ σαρανταεὶα χρόνων ἄνθρωπος. Ἦτανε ὁ κα-
πετάνιος, ὁ καπετὰν Κόντος ὁ Μπισιρντῆς. Πέταε
ψηλὰ ἡ ματιὰ του, ἀληθινὴ ματιὰ αἰτοῦ, καὶ δρο-
σάτο χαμόγελο στόλιζε τὰ χεῖλιά του. Ἡ περιφά-
νεια ἦταν γραμμένη σ' τὴν ὄψιν του, ποῦ σὺν μαγνή-
της σὲ τραβοῦσε ἀνὰ τὸν συμπαθήσῃς. Τ' ὁμορφο κε-
φάλι του, μὲ τὰ σγουροῦσάνθα μαλλιάκια, ποῦ γύρ'
ἀπὸ τὸ φέσι ξεχειλίζαν, ταίριαζε γιὰ κεφάλι ἀγγέ-
λου, γιὰ κλέφτικο δὲν τόκανες ! Τὰ παλληκάρια
του κᾶναν ὄρκον σ' τ' ὄνομά του, δὲν θέλανε πολλὰ
λόγια, μ' ἓνα γνέψιμό του ἔπαυαν ἄφοβα καὶ σ'
τὴ φωτιὰ καὶ σ' τὸ θάνατο ! Δὲν ἦταν πολὺς και-
ρὸς ποῦ βγήκε σ' τὸ κλαρί καὶ γιατί τ' ἀπεφάσισε κα-
νεὶς δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ. Τοῦτο μόνον ξέρουν ὅλοι,
πῶς κανεὶς φτωχὸς ἀπ' τὸν Κόντο δὲν ἀδικήθηκε,
κανεὶς αἰχμαλώτος δὲν ἔχασε τὴ ζωὴ του. Ἐκλεθε
τοὺς πλούσιους κ' ἔδωκε σ' τοὺς φτωχοὺς, σὲ κάθε

περίστασι ἀποδείχνοντας πῶς μὲ τὸ σταυρὸ κατάν-
τησε κλέφτης. Σὺν ἦρθε στὸ λημέρι πέταξε τὴν
καπίτσα του σ' ἓνα σχοῖνο, σήκωσε τὸ φεσάκι του,
μὲ τὴν χρυσὴ τὴν φοῦντα, καὶ σφύγγισε τὸν ἴδρω-
τά του μ' ἓνα κεντημένο μαντύλι, ποῖος ξέρεῖ ποι-
ανῆς νεράιδας χάρισμα. Ἦπρε ὕστερα κρῖο νεράκι ἀπ'
τὴν πηγὴ, μὲ τὸ τάσι του, καὶ πῆγε νὰ ἰδῇ τοὺς
αἰχμαλώτους μὲ τὸ Γεωργούλα· αὐτὸς ἦτανε τῆς
μισιστοσύνης του κι' αὐτὸν ἔφησε σ' τὸ ποδάρι του
ἀπὸ βραδύς, πηγαίνοντας γιὰ μερικάς ὥρας σ' τὸ
χωριὸ του, νὰ ἰδῇ τὴ γρηὰ τὴ μάνα του, πρὶν φύγῃ
μὲ τὸ μεπουλοῦκι γιὰ τὴ Ρούμελη.

— Ἐ, ρέ Γεωργούλα μ', καλὰ σὰς ἦρθαν τὰ πρᾶ-
ματα, εἶπε χαμογελῶντας σὺν εἶδε τόσοις αἰχμαλώ-
τους σ' τὴν πλατείαν. Δὲν τὸ πιστεύω νὰ μὲ παράκου-
σες καὶ νὰ τυράνησες τὸν κόσμον ἀσυλλόγιστα... Σά-
ματις πολλοὺς γλιέπω δεμένους, ὅρὲ γυριέ μ' !

— Θὰ τοὺς λύσω, γιὰ, βραδὺ βραδὺ, καπε-
τάνε μ'...

— Κακὰ ἔκανες καὶ ψυχρά, ψυχρογυιέ μ' ! Σοῦπα
νὰ δένς ἄμα κανεὶς σὲ πολέμαχ, ἄμα σὺρ' πιστόλ' ἢ
μαχαῖρ', σοῦπα νὰ δένς ἄμα οὐ τόπος ἦνε ζόρικος καὶ
μποροῦν νὰ σ' φύγουν· ἄμ' ἴδω γιὰ τί τὸν ἔδεσες.
ὅρὲ, αὐτοῦνο τὸ γέρο ; σ' ἐπολέμει, ρέ, αὐτοῦνο τὸ
ζλάπ' ; ὅχι τὸ γέρο, μόν' οὐλοὺς νὰ τοὺς λύσης, μο-

πητή μας «Εστία» πώς δεν θαυμάζει τον Ψυχάρη και τον Πάλλη.

— Κανείς δεν την κατηγορήσε για τέτοιο πράγμα, για να βοήθη στην ανάγκη να διαμαρτυρηθώ.

— Η «Εστία» είναι απλούστατα μια τιμιωτάτη 'Αθηναϊκή εφημερίδα που κάποτε και με θυσία της κυκλοφορίας της, της άρτεται να τραβάει τον ίδιο δρόμο.

— Κι' αυτό γι' 'Αθηναϊκή εφημερίδα είναι πολύ, παραπολύ, και της το αναγνωρίζουμε.

— Μας έστειλαν μια έξοχη γελοιογραφία του Μιστριώτη, με δυστυχώς δεν μπορούμε να την δημοσιεύσουμε, γιατί είναι λίγο αδιάντροπη.

— Επιγράφεται: «Τό στόμα με τό όποιο φθέγγεται ο Μιστριώτης» και παρουσιάζει το σεβαστό καθηγητή σε μια στάση πολύ άστερη.

— Τά συχαίρια μας στον εκτελεστή της έξοχης αυτής γελοιογραφίας.

— Μια αναφορά προς τον Βασιλέα, του κ. Πολ. Δημ. φαιδρωτή, που δημοσιεύθηκε αυτές τις μέρες της αηδίας και φαιδρότητας, είμαστε αξιολογα να συνοψισθώ στο ακόλουθο γνωστό τραγουδάκι:

Βασιλιά μου
ή κοιλιά μου
παίζει μέσα ταμπουρά,
Για σπολλάτη
ρίξε κάτι
και σε με το βουκαρέ!

— Το κάτι δε αυτό είναι κανένα κοκκαλάκι από το Βασιλικό θέατρο.

Ο ΙΔΙΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΣΟΛΩΜΟΣ Κ' Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΑΣ

(Άνοιχτό γράμμα στο Δήμαρχο της Ζάκυθος (*))

Panderma Turquie d' Asie (**)

12 του Θεριστή 1902

Αξιότιμε κ. Δήμαρχε

Σας προσκυνώ

Ένας άπ' τὰ βέβαια της Ανατολής, γκα.διωμένος με την Τέχνη και μυστικός λάτρης του Μεγάλου

(*) Το γράμμα άφ' το 'στείλα τότε στον κ. Δήμαρχο, το 'στείλα και σε καναδυ φημερίδες ίσως και το τυπώσει καμιά, μα τίποτε, είχε πάθει τότες ο κόσμος από δασκαλοφοβία.

(**) Έκει είμουν τότες.

νομιζεις! Τς' έφαζες καλὰ μὲν ἔχνε ὄπλο:

Τς' έφαζα. «Ο,τ' είχαν τὰ πήραμ'... Ένας μοναχὰ τραβῆε πιστόλ' ρεῖδ' κολωβό, σκλι λυσσάρκο! Εἶδαμ' καὶ πάθαμ' νὰ τὸν δέσωμε, τοῦ διχόλ' τὸ γγόνι!

— Εἶπα, ὅρε, πῶς εἶχες πιότερη κρίσι σ' τὸ ξερό σ' μὰ βρέθκα ψεύτης. Ποῦ θὰ σ' φύγουν ἀπὸ 'δῶ οἱ ἔρμοι τοῦτοι πῶνε σὰν τὰ πλὴλ σ' τὴν παῖδα; ἓνα μονοπάτ' ἀπὸ 'δῶ κι' ἄλλ' ἀπὸ 'κεῖ, μπρὸς γαρμενὸς καὶ πίσω ρέμμα! Ποῦ θὰ σ' πᾶνε, ὅρε, οἱ δόλοιοι θὰ πετάζνε: "Αἰ χὰς" καὶ λὺς" τοὺς γρήγορα! Ψήθηκαν οἱ ἄνθρωπ' μὲς σ' τοὺν "Ηλιου!

— Τὸ κριὰρ' ποῦ 'συρε τὸ πιστόλ' δὲν τὸ λύνου, καπετάνιε' πετᾶει σὰν τὸ πλὶ καὶ πᾶει γόνα! — εἶπ' ὁ Γεωργούλας, κακιωμένος λιγάκι γιὰ τὸ μάλωμα.

— Αὐτοῦνος δὲ κατὰπρωτος θὰ λθῇ! — Εἶπ' ὁ καπετάνιος καὶ με μὴ μὰτῆα του ἄγρια ἔκανε νὰ βουθαθῇ ὁ ψυχρογυῖος του— Τέτοιους σε θέλου νᾶξ μπροστὰ σ' λυτοὺς καὶ νὰ τοὺς κρατῆς μοναχὰ με τὸ μὰτ'! Δὲν κουττᾶς νὰ τὸ κάνε; εἶσαι παλλικάρ' τῆς φακῆς...

— Θιὸς σχωρὲς τὴ μάνα σ' καὶ τὸν πατέρα σ' καπετάνιε μ', δὲν τῶκανα χαλάλι αὐτὸ τὸ πρᾶμμα! — Φώναξε με χαρὰ ὁ Φῶτος, μόλις τὸν λύσανε, καὶ προχωρῶντας θαρρετὰ σ' τὸν καπετάνιο — Τ' ἀξίζει

λου θεμελιωτῇ τῆς Νεοελληνικῆς Ποίησης, μὴν μπορῶντας νὰ ῥθῶ νὰ παρευρεθῶ στὴ γιορτὴ ποὺ γιὰ τὰ ἑκατὸ τοῦ τὰ χρόνια κάματε—έφτυχισμένοι ἐσεῖς Ζακυθιανοὶ ποὺ λάβατε τέτοιον Πατριώτη— παρακολουθοῦσε με λχχτάρα καὶ καρδιοχτύπι ὅ,τι γίνονταν καὶ ὅ,τι δὲ γίνονταν ἐκεῖ κάτω.

Με λύπη μου καὶ με κατασυντριμμένη καρδιά εἶδα πῶς ὅλη ἡ γιορτὴ εἶτανε δασκάλικη, εἶτανε δηλαδὴ μιὰ βρισιά ἀγνάντια στὴ μνήμη τοῦ Ποιητῆ ποὺ ἔγραψε τὸν ἀθάνατο ἐκείνον τὸ «Διάλογο» μεταξύ δασκάλου καὶ ποιητῆ τοῦ Ποιητῆ ποὺ ὀνόμασε κλέφτη ἐκείνονε πῶγραψε «ἀρκατωλοὶ καὶ κλέπται» κι' ὅχι κλέφτες τοῦ ποιητῆ ποὺ μάλωσε τὸ Ρῶμα γιὰτὶ χαλνοῦσε τὴ γλῶσσα λεγοντας «ὦ καλύδῃ πτωχοτάτῃ», ἀντὶς «ὦ φτωχότατο καλύδῃ» κτλ. Εἶτανε βρισιά καταπάνου τῆς Μακάριας ψυχῆς τοῦ Ποιητῆ ἡ δασκάλικη ἀφτὴ γιορτὴ καὶ θὰ τὴ φυγαδεύσε ἀπὸ κεῖ βέβαια· ἀλλῶς θὰ κάμνε κάθε τρόπο νὰ βουδάνει τὸν κ. Μιστριώτη ποὺ τότε βχλατε νὰ παίνεσει τάχα τὸ Σολωμὸ βρίζοντας με τὴ σὴ ἀπλοκαρδιά τὶς ἀρχές Του τὶς μεγάλες, τὶς αἰώνιες, τὶς ἀθάνατες, ποὺ γι' ἀρτίες καὶ μόνες τιμιέται καὶ δοξάζεται, γιὰτὶ μπόρεσε καὶ μάντεψε τὴν Ἐπιστήμη με τὸ μέγχο του πνεύμα, ὅταν ἀφτὴ ἀκόμα εἶτανε στὰ σπάργανα. καὶ τώρα ποὺ ἀξιῶθηκε ἡ Ἐπιστήμη—ἡ Γλωσσολογία λέγω— μὰς διδάξε ἐμπειρικά, ὅ,τι ἐκεῖνος ἀνακάλυψε προφητικὰ—γιὰτὶ εἶναι Προφητᾶδες οἱ Ποιητᾶδες· γιὰτὶ ἡ ἀθγὴ σὰν ἀνατέλλει, πρῶτα τὶς ἀψηλές κορφές φιλάει.

Θὰ τρίζανε βέβαια ἀπὸ ἀγανάκτηση τ' ἀχιουρωμένα κοκκαλάκια Του, ἐκεῖ ποὺ κοίτονται, ὄντας νοιώσανε πῶς τὰ παιδιὰ Του γιορτᾶζοντας τὴν Ἀγία Μνήμη Του χεροκροτοῦνε τὸν ὕβριστή του. Γιὰτὶ τὰ λόγια τοῦ κ. Μιστριώτη εἶτανε τὰ ἴδια ποὺ ἔγραφε στὰ χρόνια τοῦ Ποιητῆ ὁ δάσκαλος ἀρχισυντάχτης τοῦ «Λογίου Ἑρμού» ἐνάντια σὲ ὅσους ἀγαπούσανε τοῦ Σολωμοῦ τὴ γλῶσσα, τὴν ἐθνικὴ τὴ γλῶσσα. Καὶ σήμερα ὕστερ' ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια με τὸ σὸ φῶς τῆς Ἐπιστήμης καὶ με τὰ τόσα ποὺ γραφῆκανε καὶ ξεδιαλῆσανε καὶ ξενοχίσανε τὸ ζήτημα, ἀφίσατε τὸ Δάσκαλο γκωμιάζοντας τὸν Ποιητῆ νὰ πεῖ «χυδαῖστα» ἀφτοὺς ποὺ γράφουνε τὴ γλυκεῖα του γλῶσσα καὶ προσπαθοῦνε νὰ συνεχίσουνε τὸ Ἱερό Του λόγο. Ἐφτανησιώτες λοιπὸν εἰσάστε σεῖς, ἡ ξεφτυλιστήκατε καὶ πᾶτε!

Ἀξίος γιὰ ἔλεος ὁ ἔλλογιμος καθηγητῆς με τὶς μεσαιωνικὲς του ἀηδίες! Κρίμα στὸ Ἔθνος Σου,

τοῦπε, νὰ σὲ προσκυνᾶν τὰ παλλικάρια... μ' δίνεις τὸ χέρι σ' νὰ τὸ φιλήσω!

— Γιὰ σ' παλλικάρη! Ἐτσι γιὰ μ' ἀρέσουν οἱ νηοὶ, φιλότιμοι, με καρδιά, γεμάτ' φωτὴ καὶ λαύρα... Αἶ, ρέ, κατακαυμέν' ρωμηοσύνη! Πᾶν νὰ σὲ χαλάσουν τοῦ διχόλ' οἱ καλαμαράδες...

Κατέβασε ὁ καπετάνιος συλλογισμένος τὸ κεφάλι του κ' ἓνα θολὸ δάκρυ κατακύλισε ἀπ' τὰ αἰσθαντικὰ του μάτια· Ποιὸς ξέρει μὴ γι' αὐτὸ δὲ βγῆκε σ' τὸ κλαρὶ ἐπαναστάτης κι' ἔβαλε σ' τὸ σημάδι τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ πῶς κάθε μέρα ὁ τόπος του φράγγει, πῶς ἐδιωχναν τὰ στενὰ τὴ φουστανέλλα καὶ μ' αὐτὴ, ὠϊμένα, τὴν ἀγάπη γιὰ τῆς πατρίδος τὴ λευτεριά, ὅπως οἱ πκτῆρες μας τὴ νοιώθανε, τὴν ἀγάπη γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστι τὴν ἀγία... Ἀχ ναί! ἀπὸ τότε μὴ μὴ χλωμάζαν καὶ σδύνανε ἢ συνήθειαις ἢ πατρογονικαῖς, ποὺ στήριξαν καὶ ζηλευτὰ ἀναδείξαν σ' τὴν Ἑλλάδα τὴν οἰκογένεια, ἀπὸ τότε λίγο λίγο ἀργίσαμε νὰ μοιάζουμε τῆς καρχαῖδας ποὺ ἔχασε τὴν περπατησιὰ της με τὴ μίμηση τῆς πέρδικας! Ἐτσι πλῆθιναν ἢ ξετσιπώτες φαμελλίτες καὶ γεννήθηκαν στριγγλιάρικα, ποὺ ἔχασαν τὴ γλῶσσά τους μαθαίνοντας τῆς φράγγικες! Μπᾶς καὶ λέω ψέμματα; Αἶ ρέ κατακαυμένη ρωμηοσύνη! σὲ χαλάσαυελο δικὸ λου οἱ κα-

Μακαρίτη Σολωμέ, ποὺ διαλέξε τὸν ἄνθρωπο νὰ σὲ ὑμνήσει. Κρίμας καὶ στὰ παιδιὰ Σου ποὺ χεροκροτοῦσαν τὸ δάσκαλο, ποὺ μπρὸς ἀπὸ τόσα χρόνια ἐσὺ τότε γελοτοποιήσας παρουσιάζοντας τοὺς γυμνοὺς μπροστὰ στὸν κόσμον με τὸν ἀμίμητο Σου τὸ «Διάλογο».

Καὶ δὲ βρέθηκε κανὸς Ρωμιὸς, κανὸ πατριώτη τοῦ Σολωμοῦ νὰ βγάλει νὰ διαβάσει ἐκείνην τὴν ὦρα τὸ «Διάλογο» του, ἀπάντησῃ γιὰ ὅσα ξεροβόλησε ὁ Δάσκαλος ἀγνάντια στὴ μνήμη τοῦ Σολωμοῦ κ' ἔτσι νὰ μιλήσῃ ὁ ἴδιος ὁ Σολωμὸς ἀντὶς γιὰ κάθε ἀπυλογητῇ: Σὲς χαιρετῶ, κ. Δήμαρχε.

Κρίμα σου Ρωμᾶϊκο!

Κακόμυρε Σολωμέ!

Πρόθυμος

ΜΕΝΟΣ ΦΙΑΝΤΑΣ

Κοντὰ στὸ γράμμα εἶχα καὶ τοῦτους τοὺς στίχους κατὰ τὸ ὕφος τοῦ Ποιητῆ:

Ἀπὸ τὴν καρδιά βγαλιένῃ
τοῦ λαοῦ μας τὴν ἱερῇ
κι' ὅπ' τὴν πέννα δουλεμένη
τοῦ τεχνίτη τοῦ Ποιητῆ,

Στὰ βιβλία του μέσα ἐκρύφτης
πικραμένη, ντροπαλή,
ὅταν κάποιος γλωσσοπνίχτης
στοῦ Ποιητῆ μας τὴ γιορτῇ

Σ' ἐβρίζε μ' ἀδιαντροπία
μπρὸς στὴ νέα τὴ γενεά
ποὺ ἡ δασκάλικη μανία
τὸ ἔχει πάρει τὰ μυαλά.

Κάτσε τώρα κι ἀκαρτέρει
ἓνα νέον ἐγδικητῇ
ποὺ με γιγαντένιο χέρι
σὰν κ' ἐκεῖ τοῦ Ποιητῆ.

Νὰ πατάει τοὺς ὀχτροὺς σου
νὰ ξεθάψει σε ἀπὸ κεῖ
καὶ με θρίαμβο ἀπὸ δικούς σου
τέτοια λόγια νὰ σοῦ πεῖ:

—Γιὰ σου, ὦ γλῶσσα μας ἀγία,
μὴ δειλὴς τώρα ἐσὺ πλιὸ
τῶ δασκάλων τὴ μανία
φώτα, φώτα τὸ Λαὸ

Μ. Φ.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΠΡΙΝΑΡΗ-ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΡ. 26Α

λαμαράδες...

— Νὰ τὸ χαιρεσαι, Γεωργούλα μ', εἶπε ξανὰ ὁ καπετάνιος, σὰν γλιέπε ἀκόμα παλλικάρια, π' δὲν γκλωποῦν νὰ σ' ἀνοίξουν με μὴ γροθιά τὴ μύτη, νὰ ἰδῆς τὸν οὐρανὸ σφοντύλ! Νὰ τὸ χαιρεσαι! Μαρτυράει πῶς δὲ μαχαρίστηκε κατὰ ντίπ τὸ ρωμῆϊκο, πῶς βρίσκες ἀκόμα κᾶπ' τὴ λεβεντιά, σὰν καὶ πρῶτα λουλουδισμέν'... Ἀδέρφια μὰς, ὅρε, δὲν εἶν' οὐλ' τοῦτοι; Τοῦρκους τοὺς θάρρεψες; θὰ μ' πῆς: γιὰτὶ τοὺς κλιέφτες; Αἶ! ἔτσ' τῶφερε ἡ κατάρρα...

— Καπετάνιε! — εἶπε τότε ὁ Κύρ Νικολάκης, τρέβοντας ἀκόμα τὰ μουνδικασμένα χέρια του — τὸ παλλικάρη ἀπὸ 'δῶ γύρεψε νὰ σοῦ φιλήσῃ τὸ χέρι, ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ σπρίξω με τὴ καρδιά μου. Τῶφερε ἀνάποδα, ὅπως λές, ἢ κατάρρα, μᾶλεις χρυσὴ καρδιά, εἶσαι πατριώτης, μπορεῖ κανεῖς...

— Βρὲ σὺ δῶ πέρα, κύρ Νικολάκη, καὶ σὲ δέσαμ' κι' ὅλας: — Εἶπ' ὁ καπετάνιος, κυτᾶζοντας αὐτὸν μ' ἀγάπη κατὰμματα.

— Δὲν μοῦ λὲς ποῦ με ξέρεῖς: Δὲν θυμάμαι, μὰ τὸ θεὸ, νᾶχαμε ποτὲς γνωριμία.

(Ἀκολουθεῖ)